

MÉREGTELENÍTŐ

2025.10.szám

KEDVES OLVASÓ!

Bizonyára tudod, hogy **október 1. az Idősek Világnapja** Jó, hogy van egy nap, mikor rájuk vetül a reflektor fénye. A címlap fotón valami nagyon megfogott engem. Sem az idős néni, sem a segítője nem ismerősöm. Csak „kölcön vettem” a képet. Biztonságot sugároz ez a kép. Mindketten ezt élik meg, a segítő és az átölelt segítségre szoruló. Biztonságban vannak a szeretetükben, a kapcsolatukban. Tudod-e, milyen nagy dolog az, ha valaki így átölel, ha segítségedre van, amikor elakadsz?

Gyakran hallottam mostanában, hogy ez a mi világunk kizárta az öregeket önmagából. Mert aki egyedül van, képtelen ügyeket intézni, nem csak azért, mert már nem tud járni, hanem mert nem elég az ismerete a digitális világhoz.

Van olyan idős barátom, aki saját magát önként kizárta ebből a gépies világból azzal, hogy nincs számítógépe. Mert már nem tudná használni, nincs okos telefonja ugyanezért. Mosolyog rajtam, hogy én még feszülök, még tartani akarom a lépést...Ő békében él, zenét hallgat, még vásárol, főz... Adja Isten, hogy ez elég legyen, amíg csak él ebben a világban.

Mondhatod, a fiatalok helyzete is ugyanilyen nehéz ám, mert nekik meg nincs elég idejük. A munkahelyi bizonytalanság, a gyerekekkel járó sok-sok tennivaló miatt ők is állandó pörgésben vannak.

Környezetemben látok sok esetet, hogy együtt lakik, vagy elérhető közelségben él a nagyszülő és a nagy család. Így volt ez régen is.

Akkor is voltak persze rossz példák, most is hallani ilyenről is. Mégis, azt hiszem, ez egy biztonság, még ha olykor megfeszülnek is az idegek. De én még így tanultam: „A szeretet mindent legyőz.”

OOOO

"Szeressétek az öregeket!
Ha majd az örök szeretet
elhívja őket közületek,
ti foglaltok el helyüket,
mert ti lesztek majd az öregek,
s mindazt, amit nekik tettetek,
azt adják nektek a gyerekek,
Azért intelek előre titeket,
szeressétek az öregeket!"

Óbecsey István

Boldog, aki nem veszítette el a reményt

XIV Leo pápa írása a Nagyszülők világnapjára

Az ujjongó öröm ígéretét hordozó szentév - 2025 - segít felfedeznünk, hogy a **remény** mindig, minden életkorban az **öröm forrása**. Amikor pedig ez a remény hosszú élet tűzében edződött, a teljes boldogság forrásává válik.

A Szentírás több olyan esetet is bemutat, amikor az Úr előrehaladott korú férfiakat és nőket von be üdvöztítő tervébe. Gondoljunk csak Ábrahámra és Sárára: már idősek, hitetlenkedve fogadják Isten szavát, aki fiút ígér nekik. Úgy tűnik, a gyermekvállalás lehetetlensége kezdetben gátolta őket abban, hogy reménnyel tekintsenek a jövőbe.

Mégis, az idősek, a remény jelei.

A Bibliában Isten többször is megmutatja gondviselését, amikor időskorban lévő emberekhez fordul. Nemcsak Ábrahám és Sára, hanem Zakariás és Erzsébet esetében is így van, sőt, Mózesében is, aki jóval nyolcvanéves kora után kapott meghívást népe kiszabadítására. Isten ezekkel a döntéseivel arra tanít bennünket, hogy az öregkor az ő szemében az áldás és a kegyelem ideje, és hogy az idősek – Isten számára – a remény első tanúi. „Mit jelent az öregség ideje? – kérdezi ezzel kapcsolatban Szent Ágoston. Itt Isten válaszol neked: »... el fog fogyni az erőd, hogy az enyém maradjon meg benned, hogy elmondhasd az apostollal: 'Amikor gyöngé vagyok, akkor vagyok erős'«” Az, hogy az időskorú emberek száma ma egyre nő, számunkra az idők jelévé válik, melyet fel kell ismernünk, hogy jól értelmezzük a történelmet, amelyben élünk.

A világnak az élete ugyanis csak a nemzedékek egymásutánjában érthető meg, s egy idős ember felkarolása segít megértenünk, hogy a történelem nem ér véget a jelenben, nem merül ki futó találkozásokban és darabokra hullott kapcsolatokban, hanem a jövő felé tart. A Teremtés könyvében olvashatjuk azt a megható jelenetet, amikor a már idős Jákob áldást ad unokáira, József fiaira: szavai arra buzdítják őket, hogy reménnyel tekintsenek a jövőbe.

Ha tehát igaz, hogy az idősek törékenységének szüksége van a fiatalok életére, ugyanúgy igaz, hogy a fiatalok tapasztalatlanságának szüksége van az idősek tanúságtételére, hogy bölcsen tervezhessék a jövőt. Hányszor voltak nagyszüleink példaképek számunkra a hitben és a vallásosságban, a polgári erényekben és a társadalmi elkötelezettségben, az emlékezésben és a megpróbáltatások közötti kitartásban!

Mik a remény jelei az idősek számára?

A szentév, a jubileum – bibliai kezdeteitől fogva – mindig is a felszabadulás időszakát jelentette: a rabszolgákat felszabadították, az adósságokat elengedték, a földeket visszaszolgáltatták eredeti tulajdonosaiknak. A jubileumi év az Isten akarta társadalmi rend helyreállításának ideje volt, amikor az évek során felhalmozódott egyenlőtlenségek és elnyomó gyakorlatok megszűntek.

Ha ebben a jubileumi perspektívában tekintünk ma az idősekre, nekünk is a felszabadulásukat kell szolgálnunk, különösen a magányból és az elhagyatottságból. Ez az év igen kedvező alkalom ennek megértésére: Isten hűséges ígéreteihez, és ez arra tanít bennünket, hogy van boldogság az öregkorban, igazi evangéliumi öröm.

Minden egyházközségnek, minden egyesületnek, minden egyházi csoportnak a hála és a gondoskodás „forradalmának” főszereplőjévé kell válnia, Ezt azzal érhetik el, hogy gyakran látogatják az időseket, egymást segítő hálózatokat hoznak létre értük és velük, hogy olyan kapcsolatokat ápolnak, amelyek reményt és méltóságot adhatnak azoknak, akik elfelejtve érzik magukat. A keresztény remény mindig arra sarkall, hogy merjünk többet tenni, hogy nagyban gondolkodjunk, hogy ne elégedjünk meg a fennálló állapottal. Ebben az esetben arra, hogy olyan változásért dolgozzunk, amely visszaadja az időseknek a megbecsülést és szeretetet.

Idős emberként is reménykedhetünk, ahogy Ferenc pápa írta utolsó kórházi tartózkodása alatt, „a testünk gyenge, de így sem akadályozhat meg semmi abban, hogy **szeressünk, imádkozzunk, odaadjuk magunkat és a hitben a remény világító jelei legyünk egymás számára.**”

Olyan szabadságunk van, amelyet semmilyen nehézség sem vehet el tőlünk: szabadság arra, hogy szeressünk és imádkozzunk.

Aranyosi Ervin: Öregség

Az idő tovaszáll, emlékek szépülnek,
egykor csodás percek kincstárba kerülnek.
Nem mozdul a lábad, nem visz már előre,
nincsen cél, mi várna, nem kapsz már erőre.
Úgy hiszed, az élet ennyi volt, s már vége.
Már nem is fohászkodsz, s nem nézel az égre...
Várod, mint megváltást eljövő halálod,
zűrös világunkban helyed nem találod.
Pedig már van idő! Végtelen, mint tenger,
s tudnál teremteni bűvös értelemmel.
(De) Nem látsz túl magadon, csak bajodat látod,
ezzel béleled ki megszürkült világod.
Eszedbe nem jutna: - változtatni kéne!
Nem csak "trottyos" vagyok, vén apó, vagy néne.
Ne hagyd kialudni lelked tiszta fényét,
vedd újra kezedbe a világ teremtését.
Világot teremtett a jóságos Isten.
Ne hagyd, hogy betegség, hiány leterítsen.
Te is gyermeke vagy, teremtésre képes!
Járulj hozzá te is az új teremtéshez.

Aranyosi Ervin: A nagyszülők szeretete

A nagyszülők szeretetét felülmúlni
nem lehet!

Bölcsességük jóra tanít minden
apró gyereket.

Szeretettel pátyolgatja, van ideje
játszani,
felnőttek már igazából Ő sem
akar látszani.

Tanult régi hibáiból,
s jóvá tenni van oka

gyakorlatban érlelt tudást
kap tőle az unoka.

Sokan hiszik, – elkényeztet –
pedig életre tanít,
s nem akarja, más élje meg rég
elvesztett álmait.

Így hát, amit Ők adhatnak,
felülmúlni nem lehet.
Kincset adnak a jövőnek: úgy
hívják, hogy SZERETET!

Mese az összetört tükörről

Főiskolai előadások és hosszú értekezletek végén gyakran hangzik el a kérdés: "Van valakinek kérdése?" Akkor, amikor a hallgatóságot már úgymint elárasztották információval, és különben sincs több idő. Ilyenkor az embernek biztosan lenne egy-két kérdése. Például: "Mehetünk már végre?" vagy "Mi a fenére volt jó ez az egész értekező?" vagy "Hol lehet itt inni valamit?" A gesztus célja gondolom az, hogy az előadó jelezze vele, mennyire nyitott, de ha valóban felteszel egy kérdést, az előadó is, a közönség is gyilkos tekintettel néz rád. És mindig akad egy stréber idióta -, akinek van kérdése. Az előadó pedig válaszol rá. Azzal, hogy nagyrészt elismétli azt, amit egyszer már elmondott.

De ha még maradt egy kis idő, és egy kis csend támad a felszólítás után, én általában fel szoktam tenni a kérdések kérdését: "Mi az élet értelme?" Az ember sohasem tudhatja, hátha valaki tudja rá a választ, és nagyon bánnám, ha lemaradnék róla, csak mert túl nagy a társadalmi gátlásom ahhoz, hogy én tegyem fel a kérdést. Amikor viszont felteszem, rendszerint abszurd húzásnak tekintik - az emberek nevetnek, bólogatnak, összepakolják a cuccaikat, és az értekező ezzel a nevetséges megjegyzéssel véget is ér. Egyszer, egyetlenegyszer történt csak meg az, hogy feltettem a kérdést, és komoly választ kaptam rá. Olyat, mely máig emlékezetes a számomra. Mindenekelőtt el kell mondanom, hol történt, mert maga a színhely is különös jelentőséggel bír. Görögországban vagyunk. Egy Gonia nevezetű falu közelében, Kréta szigetének egyik sziklás öblében áll egy görög ortodox

rendház. Mellette, a rendház által adományozott telken működik egy intézet, amelyet **az emberek közötti megértésnek és megbékélésnek**, különösen pedig a németek és a krétaiak egymáshoz való újbóli közeledésének szenteltek. Valószínűtlen feladat, tekintve a háborús idők keserű emlékét. A helyszín azért lényeges, mert az épület a malemi kis tábori repülőtérré néz, ahonnan a náci ejtőernyősök megszállták Krétát, és ahol a parasztok konyhakéseket és kaszákat forgatva megtámadták őket. A megtorlás rettenetes volt. Egész falvak lakosságát állítottak sorba és lőtték agyon, amiért megtámadták Hitler elit alakulatait.

Magasan az intézet fölött temető van, benne egyetlen kereszt, amely a krétai partizánok tömegsírját jelöli. Az öböl túloldalán pedig, egy másik hegyen van a náci ejtőernyősök katonai temetője. Az emlékműveket úgy helyezték el, hogy mindenki lássa őket, és örökké emlékezzenek az eseményre. Végül is a krétaiak egyetlen fegyvere a gyűlölet maradt, és sokan megesküdték, hogy ezt a fegyvert soha nem fogják letenni. Soha többé. A történelem eme vészterhes díszletei között, ezen a helyen, ahol a gyűlölet sziklája vastag és kemény, törékeny paradoxon egy olyan intézet léte, amelyet a háború ejtette sebek begyógyítására hoztak létre. Hogy került ez ide? A válasz egy férfi neve. Alexander Papaderoszé. Filozófusdoktor, tanár, politikus, athéni lakos, de ennek a földnek a szülötte. A háború végeztével arra a meggyőződésre jutott, hogy a németek és a krétaiak sokat nyújthatnak egymásnak - sokat tanulhatnak egymástól. Hogy példát mutathatnak. Mert ha ők képesek egymásnak megbocsátani és alkotó kapcsolatot létrehozni, akkor minden nép képes rá.

Hogy rövidre fogjam a történetet, Papaderosznak sikerült. Az intézet valóra vált - eszmecsere terepe lett az iszonyat színhelyén -, és valóban alkotó együttműködés forrásává vált a két ország között. Már több könyvet is írtak azokról az álmokról, amelyek azáltal váltak valóra, amit az egyik nép a másiknak adott e helyen.

Mire én az egyik nyári ülésszakra az intézetbe érkeztem, Alexander Papaderosz már élő legenda volt. Elég volt egy pillantást vetni rá: energia, fizikai erő, bátorság, intelligencia, szenvedély és lendület sugárzott belőle. Amikor pedig elbeszélgetett, vagy kezet rázott vele az ember, vagy jelen volt, ahol beszélt, megtapasztalhatta kivételesen felvillanyozó emberségét. Kevés férfiú ér fel saját hírnevéhez, amikor közelebbről megismeri az ember. Alexander Papaderosz kivétel ez alól. A görög kultúrával foglalkozó, és a Papaderosz által Görögország minden vidékéről meghívott értelmiségiek és szakemberek vezette kéthetes szeminárium utolsó délelőttjének utolsó előadásán Papaderosz felemelkedett a terem végében álló székéről, előrement, ott megállt az egyik nyitott ablakon beözönlő ragyogó görög napfényben, és kinézett. Mi pedig követtük a tekintetét az öblön át egészen a német temetőt jelző vaskeresztig. Azután megfordult. És előadta a rituális gesztust: - Van valakinek kérdése? Csend ülte meg a termet. Ez a két hét

egy egész életre elegendő kérdést vetett fel, de pillanatnyilag csak a csönd létezett.

- Nincs kérdés? - Papaderosz tekintete végigpásztázott a termen. Nos jó. Föltettem a kérdést.

- Dr. Papaderosz, mi az élet értelme?

A szokásos nevetés jött válaszul, mindenki indulásra készen mocorgott. Papaderosz kezével csendet intett, és hosszasan rám nézett, szemével azt firtatva, komolyan kérdeztem-e. A szememből pedig azt olvasta ki, hogy igen.

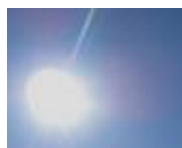
- Rögtön válaszolok a kérdésére. Nadrágzsebéből elővette tárcáját, egy darabig egy bőr pénztárcában kotorászott, aztán kihalászott egy apró, kerek tükröt, nagyjából akkorát, mint egy negyeddolláros. És a következőket mondta:

- Kisgyermekkoromban, a háború alatt nagyon szegények voltunk, egy eldugott faluban éltünk. Egy nap az úton találtam egy darabokra tört tükröt. Egy német motorbiciklit lőttek ki azon a helyen. - Megpróbáltam összeszedni a tükör összes darabját, hogy összerakjam, de lehetetlen volt, így csak a legnagyobb darabot tartottam meg. Ezt itt ni. Aztán egy kövön kör alakúra csiszoltam. Játszani kezdtem vele, mint valami játékszerrel, és elbűvölt az, hogy olyan sötét helyekre tükrözhetem vele a fényt, ahova a nap sohasem sütött be - mély lyukakba, repedésekbe és sötét beugrókba. Sportot űztem abból, hogy fényt bocsássak a legeldugottabb helyekre is.

- Megtartottam a tükröcskét, és ifjúkorom üres pillanataiban elővettem. És újra elfogadtam a játék nyújtotta kihívást. Amikor férfivá értem, rájöttem, hogy ez nem egyszerűen gyermekjáték, hanem annak a metaforája, hogy mit is kezdhetek az életemmel. Rájöttem, hogy nem én magam vagyok a fény, még csak nem is a fényforrás. **De a fény - az igazság, a megértés, a tudás - létezik, és sok sötét helyen csak akkor fog fényleni, ha én odatükrözöm.** Csak egy szilánkja vagyok annak a tükörnek, amelynek teljes alakját és formáját nem ismerem. Ennek ellenére azzal, ami a rendelkezésemre áll, fényt tükrözhetek a világ sötét zugaiba - az emberek szívében lévő fekete foltokra -, és némely emberekben bizonyos dolgokat megváltoztathatok. Ez az, amire én törekszem. Ez az én életem értelme.

Aztán fogta a tükröcskét, óvatosan tartva befogta az ablakon beáramló nappali fény sugarait, és az arcomra meg a padon összekulcsolt kezemre irányította.

Sokat elfelejtettem már abból, amit azon a nyáron a görög kultúráról tanultam. De emlékezetem tárcájában még ma is ott hordok egy kicsiny kerek tükröt.

William Butler Yeats: Ha öreg leszel

Ha öreg leszel, ősz és álmatag,
S bólongsz a tűznél, vedd le könyvemet,
Olvasd lassan, míg lágy tekinteted
S szemed mély árnyát visszaálmódod;
S hogy hányan szerették a pillanat
Fényét, szépséged, hívek s ál-hívek,
De bolygó lelked egy szerette meg,
S a bánatot az illó arc alatt;
A rács felizzik, lehajtod fejed,
Hát mormold búsan, hogy a Szerelem
Megszökött, ott jár fönn a hegyeken,
S arcát elrejtí a csillagsereg.

/Gergely Ágnes fordítása/

Vecsey Kiss Mária: Innen, s túl

Meghallod-e már azt a hangot:
évre az év hogyan fordul;
ahogy lebeg a nagy vízen át
fényre az árny mint csikordul?
Tudod-e már, milyen a zajban
a csönd sóhaját hallani?
Tudsz-e már magadból valamit
magadnak is megvallani?
Érzed-e már az alkony szagát
elomolva a rét fölött?
Egy madár szárnya-suhogását
– az imént még itt röpködött?
Bíborkárpit az éjszakában
meglátod-e merről hasad?
Ha Isten lenéz a nagy égből,
megsejted-e benne magad?
Féled-e még, ha zörög a zár,
ha a kilincs megcsikordul,
s lebegve száll a nagy vízen át
árnyba a fény, ahogy fordul?

Saad Katalin: Rövid pórázon

„Isten titka, hogy velünk van-e, vagy sem”- írja Thomas Mann a Józsefben. A hit Isten gesztusa. Egyikünk fölött mennybolt van, másikunk üres égboltra tekint. Egyikünk egész életében keresi Istent, másikunk permanens párbeszédet folytat vele. Ami Isten - vagy Isten hiánya - és az ember között történik, a legszemélyesebb szférában zajlik le. Istenélményről beszélni olyasféle, mint megtörni egy tabut.

Van egy ismerősöm. Talán szent asszony. Mindenesetre történtek vele csodák. Bárkivel történhetnek, aki hinni tud. Amikor hitéről, imádságairól és Isten kitüntető kegyéről mesél, mindig kényelmetlenül érzem magam. Zavarba hoz, hogy kiszolgáltatja kettejük titkait. Később felmentem: „boldog együgyűségében teszi”.

Amikor imádkozunk, boldog együgyűségünkben tesszük. Az ima a legmélyebb bizalom jele. Ima közben nem jut eszünkbe Isten művé, a teremtet világ tökéletlenségén tanakodni, s azon sem tépelődünk, miként lehet Isten a legfőbb jó, ha megengedi a gonosz hatalmaskodását, s az élővilágot katasztrófák garmadájával ostromozza.

Nem firtatjuk Isten titkait, s nem kételkedünk benne, hogy imánk meghallgatásra talál. Miként lehetséges ez?

Egyházi gimnáziumba jártam (Budapesti Patrona Hungariae róm. kat. leánygimnázium, 1959-1963). A negyedik évfolyamot hitvédelemre kellett oktatnia a hittantanárnak. Önféjű okostojás voltam, és úgy vélekedtem, hogy a hit nem szorul védelemre, tehát nem voltam hajlandó elsajátítani a tananyagot. Ostobán viselkedtem, ugyanakkor a lázadásnak mindig van igazságtartalma. Úgy éreztem, hogy a hit, az emberi lélek kapcsolódása a transzcendenshez, az ember személyes ügye, akár az ölébe hullott, akár megharcolt érte, s ez ellen, vagy e mellett teljesen lehetetlen észérvekkel kiállni.

Ma is így gondolom. „Ne félj, csak higgy” - mondja Jézus (Mk, 5:36.).

Az ima a hit artikulálása. Olykor zsolozsma, napi megszokott gyakorlat, vagy gondok közül fölszálló fohász, máskor a kétségbeesés szakadékaiban tett fogadalom, vagy épp alku-ajánlat. Arcátlanul üzletelni próbálunk Istennel, hogy készteessük, sőt szinte kényszerítsük: hallgassa meg szavainkat, fogadja el ígéretünket, mentsen ki nyomorúságunkból. Üzleti ajánlat Istennek: a nem-evilági profán nyakonragadása. A pillanat megrendültsége képessé tesz rá, hogy kitépjük - kigyomláljuk - lelki posványunk valamelyik elemét, és felajánlva, jobbá válásunk építőkövévé változtassuk - amiként a szentmisében a pap felajánlja és átváltoztatja a kenyeret és a bort.

A kegyelem fölemel, a kegyelem lesújt; lasszó van az imát mormoló nyakán és az isteni rodeólovas mind közelebb rántja magához. A kegyelem az a kegy, hogy érezheti a kezét, amelyik tartja a kötelet. Talán azt képzelet, hogy szabad. A kötél - a póráz - azonban egyre rövidebb.

Isten titka, hogy velünk van-e, vagy sem. De ha nem éreznénk azt, aki tartja a kötelet, hová címeznénk szavainkat, az imát, félelmünk egyedüli ellenszerét?

Füle Lajos: Nézek fel rád

Tér és idő korlátai
közül, halandó testbe zárva
nézek fel rád, teremtető ISTEN,
időtelen, felfoghatatlan.
Ki arcodat nekem is adtad,
gyarló voltomban is szeretted,
JÉZUS KRISZTUSBAN megváltottál,
s felettem tartod kezedet.
Csodállak és imádlak Téged,
ki, bűneim mind eltörölve,
élsz bennem is a LÉLEK által,
ahogy megváltott milliókban.
A végtelent is átölelve
uralkodol téren, időn, s míg
irányítod véges utam itt,
hazavársz az örök hazába.

Kedves Olvasó!

Sokat gondolkodom mostanában ezen a kis újságon, amit havonta egy alkalommal elküldünk Neked. Hogy miért tesszük, mi a szándékunk vele? Nem szeretnénk megmondó ember lenni, ahogy ma mondják: influenszer. De azért van mondanivalónk. Mindegyik számban más, mégis ugyanaz. Nem kedveljük az erőszakot, a bántásokat, a kigúnyolást. De nagyon fontosnak érezzük a figyelmes szeretetet, az őszinteséget, a tisztaságot. Az értékeket emberi világunkban, meg a természetben. A szépséget a nyelvünkben.

És ha ráakadunk olyan versre, írásra, de akár humorra is, ami jó érzéseket kelt a jó emberekben, azokat megosztjuk Veled. Szabadon hagyva Téged, elolvasod, vagy kidobod? Vagy szereted magad megkeresni a szép és értékes gondolatokat??

Mégis, úgy érezzük, akiket régi ismeretség, barátság, azonos célok, emlékek összekötnék, ebben a zaklatott világban összetartozunk. Mert megerősítjük egymásban a Jóságot, így van közünk egymáshoz.

Ha szeretnél Te is közreműködni a tartalmakban, már máskor is mondtuk, köszönettel vesszük. Így hát jó írást és jó olvasást kívánunk!

OOO

Nagyon érdekes minden hónapban a tartalom összeállítása. Alábbi írások elém tolultak, kérdések és ez által válaszok adódtak össze. Nem kerestem, csak jöttek. Mert ma és minden korban az ember kutatta élete okát, célját, értelmét. Ebből a keresésből születtek az alábbi írások, megmutatva az íróik életfelfogását.

A hajléktalan (ismeretlen szerző - facebook)

Lassú, ráérős léptekkel ballagott az ötven év körüli férfi Budapest egyik kevésbé forgalmas utcáján. Még két nap, dűnnyögte félhangosan, és körül nézett, nem hallja-e valaki. Valami megcsikordult a talpa alatt, egy női klipszet nyomott szét. Cipője orrával félresöpörte és ment tovább.

Ezen a napon különösen borús hangulat uralkodott rajta. Egy éve éli a munkanélküliek keserves életét, s azóta nem volt oka a vigalomra. Most úgy érezte, mintha egy nehéz súly nyomná a hátát. Két nap múlva lejár a kormány által meghatározott munkavállalási idő, ami 37 ezer forintot jelentett havonta.

Lenézett a cipőjére. Két hónapot talán még kibír, állapította meg keserű szájjal, viszont a pulóvert mindenképpen ki kell cserélni melegebbre, mert az éjszakák egyre hűvösebbek. Aztán miből te ostoba? — korholta magát. Megvonta a vállát; majd a vöröskeresztől....

Néhány régi kellemes emlék villant be az agyába, amikor még a feleségét terhelte a pénzbeosztás gondja, amikor nem kellett megvárni, hogy a cipő leszakadjon a lábáról. Most csodálkozott rajta, mennyire nem érdekelte, régi vagy új cipő van a lábán. Mindketten földrajz-történelemszakos tanárként tanítottak. Ahogy visszaemlékezett, az általános iskola tanári béreket mindig szűkre szabták. Igaz, túlórákkal, magán korrepetálásokkal megemelkedett olyan szintre, hogy meglehetett élni belőle. Sőt, jó beosztással, még félre is tudtak tenni. Egyszer még azt is megengedhették maguknak, hogy egy három napos IBUSZ szervezéssel Párizsba menjenek.

Keserűen sóhajtott. Arra a legmerészebb álmában sem gondolt soha, hogy eljön az az idő, amikor munkanélküli lesz, és utána hajléktalan. Kit hibáztathat; magát, a feleségét, vagy a megemelkedő természetes igényeiket? Ember legyen a talpán, aki el tudja dönteni. Nekik vidéki ház kellett, hogy megszabaduljanak a panellakás hátrányaitól, több millió hitel árán. Fergeteges gyorsasággal ment az összeomlás. Válság, betegség és napi civakodás. Már úgy tekintettek egymásra a feleségével, mint két ellenség.

Éppen az útkeresztezéshez ért, amikor éles fékcsikorgást és gyermeksikoly zökkentette ki a gondolataiból, és annyit látott, hogy egy kislány repül le a biciklijéről az út közepére. Még fel sem fogta pontosan, mi történt, ösztönösen, mint a nyíl repült a helyszínre. Éppen akkor rántotta el, ruhájánál fogva a kislányt oldalra, amikor egy vadmotoros száguldott el mellettük.

Másodpercek múltak csak el, hogy a katasztrófa megtörtént, addigra már ott termett a kislány anyukája is, és egy rendőr, aki a forgalmat leállította, s mint kiderült, mindketten látták az esetet. Valaki mentőért telefonált, ami rekordidő alatt megérkezett. Amikor az anya meggyőződött, hogy a lánya nem életveszélyesen sérült meg, abbahagyta a sírást, és a férfi felé fordult. — Jé, tanár úr! — kiáltott fel.

A férfi menekülni próbált.

— Nem, nem — jelentette ki határozottan a nő, és erőszakkal feltuszkolta a férfit a mentőkocsiba. Megsimogatta a kislánya homlokát, de továbbra is a férfihoz intézte szavait. — Tudom, mi történt magukkal. Most nem tudok többet mondani, de kérem, bízson bennem, és maradjon most velem. Ígérem, nem bánja meg.

Áprily Lajos: Szeptemberi ég

Ó, szilvát s szőlőfürtöt érlelő,
gyönyörúséges fényes őszelő,
eged vén szívből is kedvet csihol!
Már napok óta nem láttam sehol
egy cigaretta-füstnyi felleget,
csak ezt a makulátlan csudakéket.
Rengetegek legszebb szajkóiból
valaki minden kéktollat kitepett
s bekárpitozta velük az eget.

Geisz László: Őszi vers

Ősz kószál a dombokon,
rozsdabarna lombokon
szellő lebben, ringató.
Búcsúzik a nyárutó.

Fényevesztett subáját,
fák lehullott ruháját
fújja a szél, táncra kél.
Hajnaltájban jó a dér.

Hordóban a hegy leve,
már pihenni kellene.
Meg is tenném, nem lehet.
Meg kell várni a telet.

Fél árbocon lóg a nap,
gólyák szárnyat bontanak.
Eső koppan, hallgatom,
őszre zárom ablakom.

Zelk Zoltán: Avarszín

Avarszín gyapjúkabátban
elszállt az ablak alatt,
futottam rögtön utána,
kergettem, mint a nyarat.
Futottam, jaj, de hiába,
elnyelte a fergeteg,
ősz lett, mély-ősz egy csapásra -
zuhogtak falevelek.
Kertjeink halotti tánca,
zúduló sárga szelek,
avarszín gyapjúkabátja
hol száll most, merre lebeg?
Megáll az ember zihálva,
s ríni kezd, mint a gyerek
s kérdezi csak úgy magába:
istenem, kit kergetek?
Szelet és falevelet.

Hárs Ernő: Vadludak

Hangok	Sarki
sírnak	tájról
át az	délre
égen,	szállnak,
vadlúd	búcsút
árnyak	mondva
hosszú	víznek
V-ben.	fának.
Bárha	Ezért
jég és	jajgat
hó lep	úgy a
mindent,	vadlúd,
válni	mikor
mégis	ősszel
fáj a	húzni
szívnek.-	halljuk.

Móra Klára: Véletlenek nincsenek

Mi az a véletlen? Kissé hihetetlen? Valószínűtlen? Nem várt? Talán mind így, együtt. Az elmének szüksége van némi magyarázatra, mégpedig azért, mert ami hihetetlen, az számára nem is létezik.

A 'véletlen' szó etimológiája egyszerű: vél (meglevőnek, igaznak gondol valamit + etlen fosztóképző. Vagyis: nem vélt, nem gondolt, ki nem számítható. Az elme már csak ilyen. Képességei egyszerre csodával határosak, ugyanakkor rendkívül korlátozottak.

Az elme körülbelül 15 bit/mp információt képes felfogni abból a körülbelül 11 millióból, amit a tudatalatti elme dolgoz fel. Hol ez a nagy különbség? Ott, ahol a valódi élet kezdődik: az intuícióban, az inspirációban, a lelkek közötti láthatatlan kötelékekben, a megmagyarázhatatlanul megjelenő ötletekben, a kreativitásban, a felfoghatón túliban. Az elme csak azt fogadja el létezőnek, amit lát, hall, megtapinthat.

Ahogy egyre növekszik a tudatosság, emelkedik a rezgés, egyre többen látnak és hallanak olyan dolgokat is, amiket azelőtt soha. Erre is mondhatnánk, hogy a véletlenek játéka, igen ám, de az már nem lehet véletlen, hogy korábban nem látott és hallott dolgokat egyszerre többen érzékelnek, pontosan ugyanolyannak látják vagy hallják az adott jelenséget. Igen, létezik ilyen. Azok, akik különféle spirituális technikákat gyakorolnak, képesek kikapcsolni a tudatos elme folyamatosan ellentmondó, vagy a múltban, vagy a jövőben ragadó korlátozott mozgását, és megtapasztalják ezeket a jelenségeket. Hogy lehetséges ez? Úgy, hogy az a kor, amiben élünk, felülír minden korábbi tapasztalatot. Minden korábban igaznak hitt elméletet és programot. Zseni elméletei, fizikai törvények dőlnek meg, szabad szemmel láthatunk olyan égi jelenségeket, amikre előző évtizedeinkben soha nem volt még példa.

Egyre világosabbá válik a tudatos, az elméjét kinyitni hajlandó ember számára, hogy a vonzás univerzális törvénye működik: véletlenek nincsenek, mindent mi magunk vonzunk be az életünkbe. Tetsző és nem tetsző dolgokat, kedves és egyáltalán nem szimpatikus embereket, sokszor csapásnak, és nem fejlődési lehetőségnek ítélt helyzeteket.

Van azonban lehetőségünk arra, hogy mindent megváltoztassunk. Mégpedig, az, hogy mi magunk megváltozunk. Megtapasztaltuk, még ha nagy árat is fizettünk érte, hogy másokat megváltoztatni nem tudunk. Lassanként rájövünk, hogy a világot megváltoztatni kevesek vagyunk. Próbáltuk másokra hárítani a felelősséget, a szüleinkre, az őseinkre, a népünkre, a kormányunkra, a vezetőinkre, végül, ha már tényleg nem marad senki más, Istenre... Hol van ilyenkor Isten? – hangzik el sokszor, fejben, kimondatlanul, vagy az égre nézve, és áldozati szerepbe bújva, keseregve.

Nos, Isten (Buddha, Szeretet, Természet, Univerzum – nevezd, ahogy neked a legjobban esik) mindig is a helyén volt. Csak az a kérdés, hogy miként él az ember az Istentől kapott szabad választása lehetőségével. Megy-e az elméje,

a korlátozott ismeretei, az igaznak vélt elméletei után, vagy engedi, hogy az a magasabb intelligencia vezérelje, amely őt teremtette, és az egyetlen, aki tudja, mi a megfelelő és a tökéletes számára.

Nem kerülhető el, hogy felelősséget vállaljunk a saját életünkért. A problémáinkat más nem oldotta meg, hiába mutogattunk bárkire, az élet újra és újra elénk tolja ugyanazt, vagy a korábbihoz kísértetiesen hasonló helyzetet, felkínálva a lehetőséget, hogy ezúttal reagáljunk másképp – vagyis változzunk meg.

Mondhatjuk erre is, hogy véletlen, hogy éppen velünk, és éppen ugyanolyan helyzet ismétlődik meg, hogy folyton ugyanolyan típusú embereket vonzunk az életünkbe, és vég nélkül ismétljük a kérdést: mit vétettem, hogy a sors ezt teszi velem? Vagy: hol van ilyenkor Isten? Vagy: miért éppen én?

Mókuskeréknek látszik, de van kijárata! Csak észre kell venni, csak oda kell figyelni. A kijáratot a múlton keseregve és a jövőn aggódva lehetetlen megtalálni. És itt van az elmének nagyon fontos szerepe: mégpedig az, hogy választhat. Megválaszthatja, hogy a saját útján halad, vagy pedig engedi, hogy tudatosakká váljunk, és átadjuk az életünk irányítását annak, aki minden megoldást tud minden problémánkra.

Véletlenek nincsenek. Csodák vannak. Megtapasztalható csodák, akár minden egyes nap, Ha végre felhagyunk az értelmetlen küzdelemmel, felismerjük, hogy az élet nem a mások ellen vívott harcokról szól, hanem a lelki fejlődésünkről, az igenis megtalálható és fenntartható belső békénkről. Mert aki békében van, az boldog. Nem árt másoknak, nem gerjeszt háborút, tudja, hogy a saját sorsát maga kovácsolja, és hogy senki senkinek nem az áldozata, hiszen mindenkinek megvan a szabad választása.

A földi élet tervét magasabb rezgésen készítettük el, ezért olykor nehéz elfogadnunk, ha különösen nehéz, megoldhatatlannak látszó helyzettel találkozunk. Jó tudni, hogy a tervet nem más készítette el helyettünk: azt az életet éljük, amit megterveztünk, amiért a Földre jöttünk. Nem véletlen egyetlen apró körülmény sem, hiszen minden, de minden azért van az életünkben, hogy meglássuk benne a lehetőséget, és általa jobb emberekké, a terheinktől szabadokká váljunk, és amikor eljön az ideje, akkor nyugodt szívvel távozzunk.

-O-O-O-O-

Weöres Sándor: Rejtvény

Jövök egy erdőből
ahol sose voltam.

Kerülök egy erdőt
pedig benne élek.

Megyek egy erdőbe
hová sose érek.

Áprily Lajos: Menedék

**S mikor völgyünkre tört az áradat
s már hegy se volt, mely mentő csúccsal intsen,
egyetlenegy kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.**

Az alábbi írás már nem kérdőjeles gondolatokat, hanem csupa felkiáltójelet tartalmaz. Ki ne ismerné a bibliai, jézusi példázatot? Így láttam ezt a kérdést egykor. És ma is.

A dúsgazdag és a szegény Lázáról szóló példabeszéd csak Lukácsnál szerepel, a másik három evangéliumban nem.

Ebben a jézusi példabeszédben a gazdag ember pokolra jut, a szegény pedig üdvözl. Kis közösségünkben is erről gondolkodtunk. Egyikünk mai történeté formálta a szereplőket, a sorsukat. És szép simán elvitte a szegényt a mennyországba, a gazdagot a pokolba.

De bennem ez nem volt így helyén. Azt éreztem, a gazdagnak is lehet mentsége, hátha még nem látta meg a helyes utat. És a szegényről tudhatom-e, hogy nem gyűlöli a gazdagokat?

A szegénység önmagában nem üdvözít. Nehéz sors nagyon, sok kísértésben van része annak, aki így él. Elemi düh, gyűlölet támadhat benne a gazdagokkal szemben. Talán Istennel szemben is. **A gazdag sorsa látszólag nagyon jó, de neki is éppannyi kísértésben van része. Mert önteltté, érzéketlenné, szívtelessé válhat,** jó sorsáért nem jut eszébe hálát adni, mindig még többet akar szerezni... És gyűlöli a koldusokat, akik arra emlékeztetik, hogy nem jól használja fel a vagyonát.

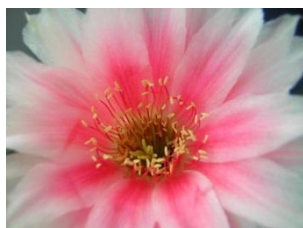
Tehát **mindkét sorsban ott rejtőzik mind a kárhozat, mind az üdvösség lehetősége** is. Ha a szegény igyekszik változtatni, megteszi, ami tőle telik, ha dolgozik, ha hálás, ha alázatos, talán lelki békére jut. Ha csak irigykedik, akkor a gyűlölet lesz úrrá rajta. Ha a gazdag igyekszik mindig többet adakozni, segíteni a rászorulókon, ha töri a fejét, hogyan is tudna segíteni, ha hálás a javaiért – nos, ez az ő üdvössége útja. Ha gondolata sincs a mások nyomoráról, ez az ő kárhozata.

Barsi Balázs ferences mondja, a szakadék a gazdag és Lázár között kezdetben csak pár lépés volt. Annyi, hogy a gazdag ember odamegy Lázárhoz, hogy segítségére legyen. De nem tette, így ez a távolság az évek során végül szakadékká nőtt. Az érdektelenség, közömbösség, öncélú élet vezet a Pokolra. **Pál Feri atya** azt mondja, létezik az u.n. **Szándékos vakság.** Vagyis van törvény, vannak próféták és van Jézus Krisztus. És ma változtat a világ Jézus tanításának hatására? NEM. Nem akarja látni az igazságot. Pedig Jézus azt mondja: Én vagyok az Út, az IGAZSÁG és az ÉLET.

Milyen jó is, hogy egyedül Isten az, aki ítél, aki látja a sorsunkat, látja minden szív titkos gondolatait is. Előtte mindenki fontos személy. Egyikünk sem tudna jó ítéletet hozni.

Arra is gondoltam, ha én mentséget keresek, hogy egyiknek se kelljen pokolra jutnia, Isten nem sokkal inkább? Hiszen Ő mindenkit üdvözíteni akar, Jézus Mindenkiért adta az életét. Az Atya Igazsága mellett Ő az Irgalmasság. Ma a társadalmak szerkezete olyan az egész világon, hogy az egyes ember nem tud nagy változást elérni. Ki-ki a körülményeinek megfelelően segíthet: ha mással nem, részvéttel, jó szóval, reményt adva. Véleményét vállalva a közhangulatot formálja. Teréz anya mondása, hogy az ő munkája csak egy csepp a tengerben, de ha nem tenné, ez a csepp hiányozna a tengerből. Jézus egy nővérnek egy imádságos beszélgetésben mondta: amikor egy lélek önmagát Őneki szeretetből átadja, az nem csak kettőjük öröme. Jézus akkor teremtő szeretetében kiárad, akár egy egész világot megmenthet ezáltal.

Mindnyájunknak megvan a feladata, hogy Isten szeretetét árásszuk a világra ott, ahol csak mi tudjuk megtenni. Hisz mindennél szörnyűbb lehet a magányban és kilátástalanságban élni sorsa. Ha imádkozunk értük, azzal nagyon fontos dolgot teszünk, Isten elé vesszük az ügyet, Ő kifogyhatatlan az ötletekben. És Ő mutathat nekünk olyan rászorulókat is, akik köztünk élnek és megvan mindene, de a szeretetet koldulja. Merünk-e közeledni, merünk-e szeretetet adni?

De beszéljünk a kicsikről is! – hisz itt kezdődik minden jó, de minden probléma is

A szakemberek régóta mondják, már lassan kiáltozzák, milyen fontos lenne a minőségi idő, melyet gyermekünkkel töltünk - azonban ahogy semmi másra sem tudunk a mai világban rendesen figyelni, ezt sem halljuk meg.

Azt gondoljuk, elég, ha mosogatás közben fél szemmel pillantunk arra, amit gyermekünk mutatni akar nekünk. Azt hisszük, minőségi időt töltünk együtt, ha elvisszük egy gyerekrendezvényre, ahol az ugrálóvár szélén ülve figyeljük őt és egy szót sem szólunk egymáshoz. Azt gondoljuk, örömet okozunk neki, ha leülünk vele legózni, miközben néha azért muszáj rányomnunk a telefonunkra - persze, fontos, hogy azonnal megnézzük, ki írt nekünk. Ez azonban távol áll a minőségi időtől, és ha őszinték akarunk lenni magunkhoz, mi is pontosan érezzük, hogy nem a gyerekről szól. A rossz hír, amit talán már kevesebben ismernek fel: a gyermekek ezt pontosan érzik.

Apró jelekből mi is érezzük, mikor figyelnek ránk mások teljes lényükkel, mikor törődnek velünk igazán - a kicsik érzékei pedig a miénknél sokkal kifinomultabbak. A gyerekeket nem lehet átverni, hiába mondunk bármit - pontosan tudják, hányadán is állunk.

Fontos lenne, hogy megtanuljuk elcsendesíteni az elménket, hogy amikor csak lehet, félretegyük a saját gondjainkat, elhallgattassuk egy kis időre a bennünk cikázó kérdések millióit. Üljünk le úgy játszani, beszélgetni vele, hogy tényleg csak rá figyelünk és megszűnik a külvilág. Nem lehetetlen, hisz tökéletesen megy ez, amikor egy barátnőnkkel ülünk le kávézni és épp kiöntjük egymásnak a szívünket - ugyanilyen intenzíven kellene jelen lenni, amikor a kicsivel beszélgetünk a kukásautókról vagy a királylányos álmairól. Ha nem hallgatjuk meg a kis dolgokat, melyek most foglalkoztatják, levonja a következtetést és később sem fog beavatni a komolyabb gondjaiba, amikor nagyobb lesz. Ma látszatcsaládok élnek látszatboldogságban
(Dobó Katalin óvónő tapasztalatai)

Hogyan szeress egy gyermeket igazán?

Légy jelen! Mondj igent, amikor csak tudsz,
de mondj nemet is, ha szükséges! Engedd
meg, hogy a konyhai lábasokon zenéljen!
Ha nem viselkedik szeretetreméltóan, akkor
is szeresd. Szeresd magadat is! Olvass neki
sokat hangosan! Menjetek és keressétek
meg a kis örömeket az életben! Támogasd a
bolondságban! Nevess vele sokat!
Emlékezz, hogy tulajdonképpen milyen kicsi!
Keresd a pozitívat! Tarts meg a szemeid
fényét! Tanítsd az érzelmeket! Vedd észre,
hogy milyen fontos gyermeknek lenni!
Tervezzétek el, hogy építetek egy úrhajót!
Ne kiabálj! Dögönyözd meg gyakran,
kacagjatok nagyokat! Lepd meg! Mutasd ki a
szeretetedet! Nagyon és sokszor!
A gyerekek csodálatosak!

A szeretet szabaddá tesz” – így hangzik Vekerdy Tamás Jól szeretni című könyvének mottója. Ebben a mondatban minden benne van, amire egy gyermeknek valójában szüksége van: szeretet és szabadság. De hogyan?

1. Van kapcsolat a szeretet és a megismerés között

Tény, hogy ahhoz, hogy a gyermeked támogatni tudd az élete során, fontos, hogy megismerd őt igazán. Nem feltétlenül hasonlít rád, és nem feltétlenül reagál mindenre úgy, ahogy te. Nem jó megközelítés, ha rajta akarsz behozni a saját gyermekkorodból elmaradt dolgokat. Ismerd meg, ismerd ki, fogadd el őt és szeresd úgy, ahogy van.

2. Segítsd őt, és erősítsd az önbizalmát!

Felnőttként is nagyon fontos az, hogy legyen önbizalmunk, higgyünk magunkban és legyen valaki, aki hisz bennünk. Gyermekkorban ez hatványozottan igaz. A gyermeknek fokozottan szüksége van arra, hogy támogasd őt, mindig tudja, számíthat rád és arra, hogy hiszel benne. Ettől a tudattól folyamatosan erősödik az önbizalma és az önbecsülése.

3. Biztosítsd számára, hogy jól érezze magát!

Az érzelmi biztonság nagyon fontos egy gyermek számára. Minden apróság számít, még az is, amiről talán azt gondolod, nem fontos. Minél többet érinted, öleled, minél többet énekelsz, mondókázol vele, neki, annál inkább lesz képes később befogadni az érzéseket és kimutatni a sajátjait.

4. Tekintsd őt 100%-osnak

Ha a gyermeked, aki az óvodában cserfes, kedves, érdeklődő volt, iskolába megy, soha sem szabad elhinned, hogy 65 vagy 73%-os. Mindig tekintsd őt 100%-osnak! Nem szabad elhinned, hogy a képességei gyengék, azt pedig végképp nem szabad gondolnod, hogy buta a gyermeked! Tekints rá elfogulttan és mindig higgy benne. Ha intőt kap azért, mert szaladgált a szünetben, akkor csak írd alá, és tedd fel a kérdést, hogy mégis mi mást csinálna szünetben... Nem az általános iskolai tanulmányi sikerei fogják eldönteni, hogy mi vagy ki válik belőle felnőtt korában.

5. Tudnia kell, hogy megvéded

A szülőség egy valódi véd- és dacszövetség a gyermekeddel. Ez a bizalom az, ami előrevetíti azt a jó kapcsolatot, amiből a gyermeked mindig tudni fogja, hogy ki állsz mellette. Bármilyen történik, te légy mellette, véd meg. Még akkor is, ha abban a pillanatban nem értesz vele egyet.

6. Mindenki szokott hibázni, még a felnőttek is!

Tökéletes ember nem létezik. A gyerekedtől sem kell ezt elvárnod. Senki sem születik tévedhetetlennek. A mai társadalom azonban sajnos csak azokat fogadja el igazán, akik nem tökéletesek. Elég jó irányba haladunk ezzel kapcsolatban, de még mindig van, mit tanulni. Segítheted a gyermeked azzal, hogy ha hibázik, nem szúrod le, hanem biztosítod arról, hogy ez emberi dolog.

7. Iskolaválasztásnál is az ő érdeke a legfontosabb

Amikor iskolát választasz a gyermekednek, az legyen az elsődleges szempont, hogy milyen a tanár, ne pedig az, hogy milyen külön foglalkozásokat tud nyújtani az iskola. Ne is beszéljünk az iskolai konfliktusokról, amelyek nagyon megviselhetik a gyermeket. Ha úgy érzed, nincs jó helyen, váltsatok iskolát akár év közben is. Azonnal.

8. Hallgasd meg, ha panaszkodni akar!

A gyerekeknek mindig vannak sérelmeik, amelyeket vagy elmondanak, vagy magukban tartanak. Az előbbinek nagyon kell örülni, mert igencsak ritka dolog, főleg kamaszok esetében. Az, ha a gyermek panaszkodni akar a szülőnek, az a bizalom egyik jele. Hagyd hát, hogy elmondja, mi bántja, hagyd őt panaszkodni.

9. A tévé nem tesz jót! Találj ki helyette más elfoglaltságot neki!

Számos kutatás készült már arról, hogy milyen hatással van a televízió és a többi digitális eszköz a gyerekekre. Van az a kor, amikor már nem a te feladatod az, hogy elfoglaltságot találj a gyermekednek, de a te felelősséged az, hogy mire eljut ehhez az életkorhoz, mennyire lesz érdeklődő más dolgok iránt. Amíg kicsi, a kütyük használatát neked kell limitálnod. Az ezekkel töltött idő nem építi őt, és lemarad egy csomó fontos dologról.

10. Légy boldog!

Nekem nincs lelkiismeret-furdalásom, amiért **néha** úgy érzem, el kell engednem az anyaságot. Van, hogy a gyerekeim a nagyinál alszanak, ott töltenek néhány napot a szünetekben. Ezekben a napokban én is próbálok töltődni, olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek boldoggá tesznek. Az év 355 napján úgymint anya vagyok. Ha anya boldog és kiegyensúlyozott, akkor mindenkinek jobb, hiszen nem vagyok ingerült, türelmetlen. Ja, és nem vasalok... az élet rövid!

Váci Mihály: Százezer út

Én mindig másként gondolom,
amit elém kínál a lét.

Ha rádnézek is - álmodom
egy velünk történő mesét.

Ha azt mondanám: - Jó, igen.
Ne vedd komolyan, el ne hidd:
- másodpercenként a szívem
igent biccent és nemet int.

Mert én magam is szüntelen
más vagyok, mint aki vagyok,
- sem az, akinek képzem
sem az, ami én akarok
maradni, lenni: egyre más,
és mire elfognám, megint
új arc, szédület, kusza láz,
arcom rám soha nem tekint.
Bármely tükörben nézzem is:
- Megvagy! Idenézz! - sír, nevet,
de már is más, ahogy a víz
ragyogtat minden új eget.

Míg alszom tán ébren vagyok,
s ébren meg mélyen álmodom.
Hiszed - ölelsz, mint hű rabod,
s szíved tán épp elárulom,
és ha ellened vétkezem,
akkor hű sírásom keres,
s míg téged simít két kezem,
talán haragtól kék eres.

Mikor hozzád szegez a kín,
talán máshol feltámadok,
s ha hívnak csavargásaim,
mindig feléd vándorolok.

Rádnézek: - s hol vagy, nem tudom.
S bármit nézzek, az mind te vagy.
Elhagylak százezer uton,
hogy megleljem kapuidat.

És mindig másra vágyom,
mint amit szívből akarok.
Szomorún érzem fájón,
azt, ha boldog vagyok,
mikor a legforróbban élek,
legjobban gyilkolom magam,
s a legéltetőbb szenvedélyek
átölelnék halálosan.
Mert nincs határa semminek,
a van, nincs fojtva ölelik
egymást; ha dobban a szíved,
mindig meg is hal egy kicsit.

A van, a nincs két végű hinta,
és lengő hinta minden itt:
- ez mélybe dönt, szállni tanítva,
az zuhantat, míg felröpít.
Ha öröm hív - már vár a kín,
- a hinta egyre fel le száll,
ha égben vagy, lenn pokol int,
s ha mélyben - fentről fénysugár.

Ne kérj válaszokat, szívem.
Az igazságból is csak azt
tudom csupán, hogy elhiszem,
de nem azt tudom, hogy igaz.
Már másképp hiszem a világot
s régóta másképpen tudom.
De nem igaz, jó egy se - látod,
hát hagyd - majd újra álmodom.

Kérdések:

- Milyen a klónozott szellem?
- ???
- Kísértetiesen hasonló.

- Mit mondanak be a bibliai hangosbemondóba?
- ???
- Jónást várják a halban!

- Mi a különbség a méh és a darázs között?
- ???
- A darázs nem gyűjt vasat.

- Miért nem kaphat jogosítványt a gepárd?
- ???
- Mert sohasem áll meg a zebránál.

- Hogy hívják a jós legkisebb fiát?
- ???
- Jóska 😊

Feleletek:

Egyszer a falusiak úgy döntöttek, hogy esőért imádkoznak. Másnap összegyűlt az összes ember, de csak egy fiú jött esernyővel. Ez a HIT.

Amikor a levegőbe dobod a kisbabákat, nevetnek, mert tudják, hogy el fogod kapni őket. Ez a BIZALOM.

Minden este, mikor ágyba megyünk, semmi biztosítékunk nincs arra, hogy másnap reggel még életben leszünk, de azért beállítjuk a vekkert, hogy felkeltsen bennünket. Ez a REMÉNY.

Nagy dolgokat tervezünk másnapra, annak ellenére, hogy semmi fogalmunk sincs a jövőről. Ez a MAGABIZTOSSÁG.

Látjuk, hogy a világ veszélyben van, de azért házasságokat kötünk és gyermekeket vállalunk. Ez a SZERELEM.

Egy idős férfi pólóján a következő felirat volt: Nem 80 éves vagyok, hanem egy édes 16 éves, 64 évnyi tapasztalattal. Ez a HOZZÁÁLLÁS.

Amikor gyerek voltam, azt gondoltam, a szundításra fordított idő büntetés. Most olyan, mint egy mini-vakáció. HÁT EZ AZ!

V I C C O L D A L

- Móricka, mondj egy példát a hőtágulásra!
- Nyáron hosszabbak a nappalok.

- Mi a bizonyíték arra, hogy a Szahara helyén valaha tenger volt? - Az, hogy az arabok még most is fürdőköpenyben járnak.

- Pistike, mondd meg szépen, mikor élt Petőfi Sándor?
- Nem tudom.
- De hát ott áll feketén-fehéren a tankönyvben.
- Ja, azt hittem az a telefonszáma!

Pistikét anyukája büntetésből bezárja a spájzba, de tíz perc múlva beszél a gyerekeknek:

- Ha megígéred, hogy ezentúl jó leszel, kiengedlek.
- De nem akarok kijönni!
- Nem? Hát mit akarsz?
- Egy konzervnyitót.

A boltban a polcok között nézegetett egy 2 méter magas srác. Mellette töpörödött öregasszony. Megszólította a fiút:

- Kedvesem, levenné nekem onnan fentről a milánói szósz?

A fiú készségesen leveszi. A néni tovább beszél:

- Mondja, magának nincs szüksége valamire innen az alsó polcról?

– Hogy lehet valaki ilyen hálátlan, fiatalember! Betöri kövel egy csupaszív öregasszony ablakát, aki kalácsot adott magának?

- Nem kövel törtem be, hanem a kaláccsal.

- Képzeld, a szomszédasszonynak balesete volt!

- Megsérült?

- Igen. Az arcán. De szerencsére egy jókezü sebész rendbe hozta. Olyan az arca mint régen.

- Jajj, szegény!.

Joe-t megkérdezi barátja, hogyan sikerült lefogynia.

- Az orvosom ősi kínai diétát írt elő. Három hete nem eszem mást, csak tyúkhúslevest - válaszol Joe.

- Tyúkhúslevest? Cénametélttel?

- A fenét! Pálcikával!

Ha a feleséged a képedbe vágja:- Látom a szemedben, már megint ittál!
Válaszold neki: - Én meg látom a fenekeden, már megint ettél!

– Marikám! Hogy tudtad rávenni a férjedet, hogy hetente nyírja a fűvet?
– Azt mondtam neki, hogy túl öreg már az ilyesmihez.

– Múlt éjjel egy betörő járt nálunk.
– És elvitt valamit?
– Nem, de ott hagyta két fogát, eltört az álkapocscsontja és két bordája.
– Hogy-hogy?
– A feleségem azt hitte, hogy én jöttem haza a kocsmából.

– Mi ez a macskakaparás? Remélem, egyszer megtanulsz rendesen írni. –
bosszankodik a tanító néni.
– Nem éri meg. Akkor kiderülne az összes helyesírási hibám.

Kopogtatnak a mennyország kapuján. Szent Péter kikiált: - Na, mi az?
- Nem mi az, hanem ki az, fiacskám!
- Jó ég! Már megint egy tanárnő!

- Nem működik a lámpája. Azonnal szálljon le a kerékpárról!
– Már próbáltam. Az sem segít.

A rendőriskolában a tanár egy férfi fényképét mutatja. A diákoknak fél perc elteltével le kell írniuk, milyen személyt láttak.

– Fél füle van. – szólal meg az egyik tanuló.
– Nem jó. – feleli a tanár- Ez a kép oldalról készült.
– Fél szeme van. – mondja egy másik.
– Nem jó. Mondtam már, hogy ez a kép oldalról készült.
– Kontaktlencsét visel.
– Nagyon jó! Honnan tudod?
– Ha fél füle és fél szeme van, képtelen volna szemüveget viselni.

- Miért rabolta ki a bankot?
- Ők kezdték!

Soha nem gondoltam volna, hogy a bank egy vidám munkahely. Először csak kedvesen mosolyogtak rám, majd amikor meghallották, mennyi hitelt szeretnék felvenni, kitört a röhögés

Egy festő el akarja adni a festményét a kereskedőnek, aki 5 dollárt kínál érte, mire a festő: de uram magánál vettem a vásznat 10 dollárért. Erre a kereskedő: Igen de akkor még tiszta volt a vászon